

Příloha (část textu dopisu členům vlády ČR ze dne 21. dubna 2016)

1. Geneze problému

Pro lepší pochopení toho, co je úplně špatně v aktuálním pojetí tzv. společného vzdělávání, musím začít koncem pomyslné první kapitoly příběhu: výsledkem žaloby 18 ostravských Romů na Českou republiku u Evropského soudu pro lidská práva. Pokud zprvu nepostřehnete žádnou souvislost s tím, co si paní ministryně Valachová představuje pod pojmy „inkluze“ či „společné vzdělávání“, nezoufejte – prosím jen o trochu trpělivosti.

Dne 13. listopadu 2007 vynesl Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) rozsudek ve věci D. H. a ostatní proti České republice (dále jen „Rozsudek“), a to **poměrem hlasů 13 ku 4**. Samotné řízení bylo zahájeno stížností, směřující proti České republice, kterou dne 18. dubna 2000 podalo k Soudu na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) osmnáct českých občanů romského původu. Stěžovatelé zejména tvrdili, že byli vystaveni diskriminaci při uplatňování svého práva na vzdělání z důvodu rasy a etnického původu. Diskriminace měla spočívat v tom, že byli zařazeni do tehdejších zvláštních škol, což mělo následně limitovat jejich možnosti vzdělávání a pracovního uplatnění v dalším životě.

Osmdesát měsíců před tím (**dne 7. února 2006**) ovšem vynesl tzv. malý senát ESLP rozsudek, jímž **poměrem 6 hlasů proti 1** nekompromisně smetl stížnost ze stolu, když konstatoval, že „právní úprava podmínek zařazování dětí do zvláštních škol se neřídí etnickým původem žáků, nýbrž sleduje legitimní cíl, jímž je přizpůsobení školského systému potřebám a schopnostem či nedostatkům dětí.“ (§ 127 Rozsudku)

Tento zjevný nepoměr zaujal i celou řadu právních odborníků, nicméně k hlubší reflexi to kupodivu nikdy nevedlo. Ač by tedy nepochybně mělo: tvořilo snad 6/7 malého senátu spolek utajených rasistů, nebo to snad byli takoví „matlové“, že nebyli vůbec schopni pochopit podstatu případu? Anebo bylo něco podivného naopak na samotném výsledném Rozsudku? Čtete dál a odpovězte si sami.

O tom, co se asi odehrávalo po 7. únoru 2007, se můžeme jen dohadovat. Stěžovatelé požádali o postoupení věci velkému senátu, čemuž bylo vyhověno. Následně předseda velkého senátu sir Nicolas Bratza povolil účast v řízení následujícím nevládním organizacím: Mezinárodní asociaci STEP by STEP, Romskému vzdělávacímu fondu a European Early Childhood Research Association, Interights a Human Rights Watch, Minority Rights Group International, Evropské síti proti rasismu a Evropské romské informační kanceláři, jakož i Mezinárodní federaci lidských práv. Proč právě těmto, a jen těmto, není nikde vysvětleno.

Stěžovatelé v podstatě jen zopakovali svou argumentaci, s níž pohořeli jak u malého senátu ESLP, tak i před tím u Ústavního soudu ČR. Stojí za to alespoň část ocitovat: Rozsudek v § 25 uvádí, že stěžovatelé měli být „**z důvodu obecného fungování zvláštního školství fakticky diskriminováni.**“ (*sic!*) (...) Stěžovatelé v ústavní stížnosti zdůraznili, že byli do zvláštní školy zařazeni v souladu se zavedeným způsobem uplatňování příslušných právních norem, který podle nich ve svém důsledku fakticky vede k rasové segregaci a diskriminaci, **neboť pro příslušníky různých rasových skupin existují dvě samostatné soustavy škol – zvláštní školy pro Romy a „běžné“ základní školy pro většinové obyvatelstvo.**“

Povšimněte si prosím: samotné „obecné fungování zvláštního školství“ je fakticky diskriminuje!!! Zde je první „synapse“ mezi Rozsudkem a současnou hrou na předstírání inkluze. Nebude zdaleka poslední.

Výše citované, hrubě urážlivé a snadno vyvratitelné tvrzení stěžovatelů bylo nejen přijato jako fakt, ale bylo vzápětí trumfnuto učiněným ohňostrojem dalších, možno-li ještě nejasnějších obvinění. Pomyslnou korunu bájněho lhaní lze udělit organizacím Minority Rights Group International, Evropské síti proti rasismu a Evropské romské informační kanceláři, které v § 53 Rozsudku tvrdí doslova: „**Tak například v České republice se u dětí navštěvujících zvláštní školy nepředpokládá znalost abecedy nebo čísel od 0 do 10 před třetím nebo čtvrtým rokem školní docházky, zatímco děti v běžných školách tyto znalosti získávají již v přípravných třídách.**“ I s takto obłudnou nehorázností ovšem pracuje Rozsudek jako s prokázaným faktem.

Pozadu nezůstal dokonce ani sám komisař Rady Evropy pro lidská práva Álvaro Gil-Robles, který ve své zprávě ze dne 15. 2. 2006 **konstatoval** (*sic!*), že „romské děti jsou často zařazovány do tříd pro děti se zvláštními potřebami, a to bez příslušného psychologického nebo pedagogického hodnocení, přičemž **skutečným kritériem je jejich etnický původ**“ (viz § 43 Rozsudku). Další neslýchaná lež – přesto se (opět jako prokázaná skutečnost) objevuje i v oddílu C. Rozsudku („Hodnocení Soudu“), konkrétně v § 200.

Dalším, kdo opravdu zdatně „tvrdil muziku“, byla tzv. Evropská komise proti rasismu a intoleranci (ECRI), jejíž předsednictvo kupodivu tvoří jen samí spolehlivě bílí „odborníci na diskriminaci“ (zda někdo z nich alespoň jednou v životě potkal Roma, se z webových stránek ECRI nedovíme). Tento „ctihodný“ orgán Evropské komise např. v § 42 Rozsudku zcela suverénně konstatuje, že „**romské děti jsou zřejmě do zvláštních škol posílány téměř automaticky.**“ Což velký senát rovněž vzal za jisté, opět v § 200 Rozsudku, přestože jde o další z dlouhé řady ničím nepodložených fabulací.

Všimněme si: cílené dezinformace (o pravém stavu věcí by přitom nebylo nijak obtížné se přesvědčit!), které ve výsledku zásadně ovlivnily výslednou podobu Rozsudku, šíří nejenom podivné privátní subjekty, které se samy pasovaly do pozice ochránců práv Romů, nýbrž i vysocí představitelé oficiálních struktur EU, placení z daní občanů členských zemí Unie!

Podobně velkoryse se v Rozsudku „hauzíruje“ s počty a procenty romských žáků, kteří se údajně měli vzdělávat v tehdejších zvláštních školách. Žádné oficiální statistiky nebyly pochopitelně k dispozici: tehdy ještě nikoho ani nenapadlo pracovat se vskutku precizní oficiální definicí Roma, používanou dnes např. Českou školní inspekcí – „Za romského žáka považujeme člověka, který se za něj sám považuje, aniž by se nutně k této příslušnosti za všech okolností (např. při sčítání lidu) hlásil, nebo je za takového považován významnou částí svého okolí na základě skutečných či domnělých (antropologických, kulturních nebo sociálních) indikátorů“, takže ESLP přijal jako „**statistické údaje**“ výsledky dotazníkové akce samotných stěžovatelů, kteří v roce 1999 obeslali ředitele ostravských základních a zvláštních škol se žádostí o **odhad** počtu Romů v jejich školách! Viz § 190 Rozsudku.

Pikantní je, že zde si ve své horlivosti nějak zapomněli vedlejší účastníci „sladit notičky“ se samotnými stěžovateli (ti se navíc v jediném odstavci § 18 Rozsudku velkoryse rozcházejí sami se sebou, a to hned o 5,7%): zatímco druzí uváděli 56% resp. 50,3% romských žáků ostravských zvláštních škol, (citují) „Poradní výbor Rámcové úmluvy o ochraně národnostních menšin ve své zprávě ze dne 26. října 2005 konstatuje, že podle neoficiálních odhadů **tvoří Romové až 70 % z celkového počtu žáků zapsaných do zvláštních škol.**“

To jsou mi ale věci... Pokud by totiž mělo platit obojí, musí to při dlouhodobě nadprůměrně vysokém počtu Romů v ostravském regionu logicky znamenat jediné: v Česku existují patrně celé utajené enklávy, v nichž bylo Romů ve zvláštních školách alespoň 120%!

Nyní ale opět vážně. Krucióální otázka zní: vycucaly si tyto horentní pitomosti všechny výše jmenované mezinárodní organizace (včetně orgánů EK!) dočista z palce, nebo je těmito zhůvěřilostmi svědomitě „krmil“ někdo z ČR? Druhé variantě nasvědčuje mj. § 66 Rozsudku:

(1. Zpráva předložená Českou republikou dne 1. dubna 1999 v souladu s článkem 25 odst. 1 Rámcové úmluvy o ochranně národnostních menšin.)

„V tomto dokumentu se uvádí, že vláda přijala na úseku školství opatření s cílem zlepšit podmínky dětí ze sociálně a kulturně znevýhodněného prostředí, a to zejména z řad romské menšiny, zřízením přípravných tříd na základních a speciálních školách. Uvádí se zde, že **romské děti s průměrnou nebo nadprůměrnou inteligencí jsou často na základě psychologických testů (a vždy se souhlasem rodičů) zařazovány do [zvláštních] škol určených pro děti s rozumovou nedostatečností.** Tyto testy jsou vypracovány pro většinovou populaci a nepřihlížejí ke zvláštnostem Romů. V současné době se přepřracovávají. Romské děti tak údajně tvoří 80 až 90 % žáků některých zvláštních škol.“

Toto je mimořádně závažné, a vzhledem k výsledku celého procesu by ještě dnes nebylo od věci důkladně prověřit, kdo tuto z výrazněnou, naprosto nepravdivou, ve výsledku však pro Českou republiku zničující větu do citované Zprávy vložil. Jak jsem si totiž důkladně ověřil, gesční útvar MŠMT to rozhodně **NEBYL**, a nikdo jiný v ČR podobnými údaji **NEDISPONOVAL!** Jediné vysvětlení je, že to musel být buď někdo z Úřadu vlády ČR (kde se zprávy podobného druhu kompletují), nebo někdo mimo vládní struktury, v obou případech nicméně s dostatečným vlivem, aby tuto „třaskavinu“ v podobě zcela vylhaného tvrzení do oficiální vládní zprávy vpašoval.

Vraťme se však ještě stručně k číslům. K prokázání nepřímé diskriminace totiž podle judikatury ESLP postačí, je-li stěžovatel „schopen **na základě nesporných oficiálních statistik** doložit existenci nepřímého důkazu o tom, že určitá norma, ač formulovaná neutrálně“, dopadá na podstatně vyšší procento jedné skupiny obyvatel (v daném případě zmíněno v souvislosti s causou *Hoogendijková proti Nizozemí*).

Velký senát se však „dokázal“ vypořádat naprosto bohorovně dokonce s přímo citovanou judikaturou ESLP, a to způsobem, který si věru zaslouží přesnou citaci. Případným šťourům, kteří by se naivně podivovali spojování sumáře jakýchsi čistě subjektivních odhadů ředitelů škol z jednoho jediného města v ČR s „nespornými oficiálními statistikami“, sděluje v §§ 191 a 193 Rozsudku:

„Velký senát konstatuje, že vláda tato čísla nezpochybňuje ani nepředložila jiné statistické údaje. S ohledem na argument vlády, že neexistují žádné oficiální informace o etnickém původu žáků, Soud připouští, že statistické údaje předložené stěžovateli nemusejí být zcela spolehlivé. Nicméně je přesvědčen, že tyto údaje ukazují převažující trend, který potvrdil jak žalovaný stát, tak nezávislé kontrolní orgány, které se touto otázkou zabývaly.

Z těchto údajů, které se nevztahují pouze k ostravskému regionu, a poskytují proto **obecnější obraz** (sic!), dle názoru Soudu vyplývá, že **i když je i nadále obtížné přesně určit, jaký byl v rozhodné době procentuální podíl romských dětí ve zvláštních školách, jejich počet byl nepřiměřeně vysoký. Romští žáci navíc tvořili většinu všech žáků ve zvláštních školách.**“ Poznámka: jak to proběhlo velký senát ví, když žádné oficiální informace o etnickém původu žáků neexistují, a jediné (nota bene dojmologické) „šetření“ proběhlo pouze v Ostravě? A co měly být ony záhadné „nezávislé kontrolní orgány“??

Argumentace, s níž by i poslední okresní soudce vyrazil případného stěžovatele za dveře po deseti minutách projednávání, se tedy stala celoevropským „milníkem“ v posuzování rasové a etnické diskriminace!

Na druhé straně se velký senát vůbec nezabýval *faktickými* důvody zařazování drtivé většiny romských žáků do tehdejších zvláštních škol. Ti do nich totiž nepřicházeli nijak „automaticky“ již do 1. tříd, nýbrž zpravidla až **v důsledku dlouhodobého selhávání v běžných základních školách**. Právě zde se přitom nalézá ono příslovečné „jádro pudla“: velký senát tuto zjevnou skutečnost v Rozsudku dokonale „vysklil“, čímž se velkým obloukem vyhnul nastolení zcela regulérního tématu, **proč jsou v rámci celé Evropské unie výsledky ve vzdělávání romské populace tak tristní**.

Naopak se pokusil vykreslit zařazování Romů do zvláštních škol v Česku jako cosi temně osudového: jakmile bílý učitel-rasista vidí Roma, hned jej bez dalšího pošle do poradny, kde z něj (navzdory „často i nadprůměrné inteligenci“) promptně „vyrobí“ mentálně postiženého, a pak už šups s ním do díry! Pardon, do zvláštní školy...

Důvody jsou více než jasné:

1. ESLP by se musel v Rozsudku nějak vypořádat se skutečností, že se Česká republika jak v oblasti vzdělávání Romů, tak i jejich zaměstnanosti **dlouhodobě pohybuje na úplně špičce mezi všemi zeměmi EU, kde tvoří Romové statisticky významnou menšinu**.

To ostatně potvrzují nejnovější zdroje, např. poslední zpráva EK „The situation of Roma in 11 EU Member States“ (podepsáni komisaři Viviane Reding, Johannes Hahn a László Andor) a zpráva sekretariátu Dekády romské inkluze „Roma Inclusion Index 2015“. Poznámka: Nikdo nezpochybňuje, že ve srovnání s majoritou to ani u nás není žádná „hitparáda“, ale nemáme-li míchat jablka s hruškami, porovnávejme právě situaci romských menšin v těchto zemích EU!

2. Musel by se zabývat skutečně relevantními faktory, ovlivňujícími zásadně míru úspěšnosti ve vzdělávání. Tedy:

a) korelací mezi pojetím, rozsahem a obsahem kurikula a formou jeho „realizace“ v základním vzdělávání na jedné straně, a procentem neúspěšných žáků, ukončujících povinnou školní docházku bez získání základního vzdělání na straně druhé (**jednoduše řečeno: čím jsou školní „osnovy“ náročnější, tím více „propadlíků“ ve školách a vice versa**);

b) těmi faktory, které zásadně ovlivňují skupinový postoj (a tím odvozeně i individuální motivaci) ke vzdělávání.

V případě ad a) by se ukázalo, že současné pojetí základního vzdělání v ČR dělá s prominutím blbce velmi „demokraticky“ bez ohledu na etnicitu ze všech žáků, kteří nemají k dispozici náležitý „vzdělanostní kapitál“ v rodině. V případě b) by musel konstatovat, že právě postavení vzdělání na žebříčku hodnot té které komunity, národa či etnické skupiny ovlivňuje naprosto zásadně individuální úspěšnost ve vzdělávání.

Pro porovnání: v USA dosahují v průměru nejnižší úroveň vzdělání hispánští Američané, jimž tradiční „rodinný“ imperativ velí co nejdříve začít participovat na ekonomickém fungování rodiny, zatímco Američané asijského původu (spatřující po desítky generací již v původních domovinách ve vzdělání jednoznačný „výťah k prosperitě“) předčí ve výsledcích i bílé Američany (čímž ke svému nemalému štěstí přicházejí o pochybné dobrodiní *Affirmative Action*). Nikoho by přitom ani ve snu nenapadlo z toho dovozovat, že první jsou „hloupější“ než druzí.

Podobný efekt spatřujeme u našich Vietnamců: ač na jejich integraci nepamatují žádné vládní programy, již ve druhé generaci dosahují ve školách stále častěji lepších výsledků než čeští „domorodci“, a to nejednou dokonce i v českém jazyce! Pokud jsme takovými zarputilými rasisty, jak nás zde přesvědčoval např. generální tajemník Amnesty International pan Salil Shetty, proč stejně jako Romy nediskriminujeme i Vietnamce nebo stále početnější Číňany?

Namísto seriózního zvažování všech relevantních okolností vzniku a přetrvávání objektivně existujícího vzdělanostního deficitu romské populace však Rozsudek stvořil naprosto nesmyslnou právní konstrukci, jíž doširoka otevřel bránu ničím neohrazené absurdity. Měl-li bych to shrnout stručně, **Rozsudek vůbec nebere v úvahu skutečnost, že se romské děti dostávaly do zvláštních škol takřka výhradně na základě předchozích dlouhotrvajících neúspěchů v základních školách**, zato říká v kostce toto:

1. Podle „statistických údajů“ (lhostejno jak důvěryhodných) bylo v tehdejších zvláštních školách podstatně vyšší procento romských žáků než „ostatních“ (což je i při redukci nesmyslných odhadů pravda).

2. Zvláštní školy byly zřizovány pro mentálně postižené (což *de iure* pravda není, ale budiž). Pro upřesnění: podle tehdy platného školského zákona (č. 29/1984 Sb.), představovaly zvláštní školy jednu z kategorií speciálních škol a byly určeny „pro žáky s takovými rozumovými nedostatky, pro které se nemohou vzdělávat v základní ani ve speciální základní škole.“ Na rozdíl od ostatních speciálních škol tedy nebyly určeny pro žáky s konkrétním typem zdravotního postižení, nýbrž jako svého druhu „záchranná síť“ pro všechny děti, které z jakýchkoli důvodů nezvládaly základní školu (nezvládaly = propadaly, a reálně hrozilo, že budou propadat opakovaně). O nějakém „etnickém sítu“ se samozřejmě vůbec nedá hovořit!

3. Ergo: protože tak velké procento Romů nemůže být mentálně postižených, je jejich takto nepoměrný „výskyt“ ve zvláštních školách jasným důkazem diskriminace (soud „velkoryse“ připouští, že neúmyslné, a tedy nepřímé) na základě etnického původu.

Bez znalosti kontextu (resp. v tomto případě při jeho záměrném „zneviditelnění“ v Rozsudku) to jistě může znít logicky, že? Proto také většina právních expertů i při vší zdrženlivosti Rozsudek v zásadě nezpochybňuje. Pokud však vezmeme v potaz výše uvedené *skutečné* příčiny vyššího procentního podílu romských žáků ve zvláštních školách, jeví se logika Rozsudku v úplně jiném světle. Přibližně jako v následující, neméně „neprůstředné“ podobě:

1. Vysoké procento lidí po celém světě často marodí.
2. Statisticky registrujeme nemocné výhradně mezi živými, žádné pak mezi mrtvolami.
3. Ergo: život ohrožuje vaše zdraví.

Absurdní? Ne o mnoho více, než celý „slavný“ Rozsudek. To si zjevně uvědomovala alespoň část autorů jeho textu, neboť (jako prevenci proti případným šťourům všeho druhu) zvolili znamenitou taktiku. Aby se snad „kdekdo“ nepokoušel si Rozsudek přečíst, zkušený štrasburští právní šamani jej doslova zaplavili jednak zdlohouvou citací totálně irelevantních právních dokumentů a romantizujících výlevů typu: „Soud podotýká, že kvůli své nestálosti a věčnému vykořenění tvoří Romové znevýhodněnou a zranitelnou menšinu, která vykazuje zvláštní specifika“ (§ 182 Rozsudku), jednak odkazy na nejrůznější causy z judikatury ESLP, a to s jasným „poselstvím“: no jen se podívejte, kolik už podobných věcí bylo takto rozsouzeno!

Velmi doporučuji tuhle prácičku zadat legislativním odborům vašich ministerstev. Schválně, jestli v té hromadě odkazů a mumlání *mutatis mutandis* naleznou alespoň **JEDEN** případ, vztahující se na naši causu! Nepochybují, že budou jen nevěřičně poulit oči jako já: oprávněnost našeho odsouzení za rasovou diskriminaci Romů se opírá ve dvou případech o zastřelení podezřelých při zatýkání (dva Romové v Bulharsku a jeden Ir v Belfastu), v jednom o stěžovatele, který nedostal místo autorizovaného účetního, protože byl po 4 roky uvězněn kvůli odepření vojenské služby z náboženských důvodů, dále o romskou kočovnici ve Velké Británii, které stavební úřad zamítl žádost o stavební povolení na umístění obytného přívěsu, v jednom zvláště citovaném o Holanďanku, podle níž se změna sociální legislativy dotkla podstatně více žen než mužů, též o causu stanovení rozdílného důchodového věku ve spojitosti

s ukončením nároku na příspěvek za ztížené pracovní uplatnění, a jako obzvláštní pikantérie dva případy: věc Zarb Adami, která se týkala statistického nepoměru mezi počtem mužů a žen jmenovaných členy poroty, a konečně causa pracovníků britského imigračního úřadu, působících v té době na pražském letišti, kde se měli dopustit diskriminace vůči Romům, kteří měli v úmyslu odcestovat do Velké Británie, „protože s nimi z rasových důvodů zacházeli méně příznivým způsobem než s ostatními cestujícími do této země“.

To nás tedy konečně doopravdy dostali: stalo se to v Praze, tedy ve stejné zemi, kde leží Ostrava. Že se provinili britští imigrační úředníci? Nepodstatné: vzhledem k výše statisticky prokázanému rasismu Čechů je přece zřejmé, že kdyby byli na jejich místě úředníci čeští, dopadli by ubozí Romové ještě mnohem hůře...

Ani JEDEN z rozsudků, zmiňovaných v D. H., se vůbec nijak nevztahuje k podstatě této causy - tedy pokud mně neušlo něco zásadního, např. že některého z oněch ostravských Romů posléze zastřelili pomstychtiví ostravští policisté, podobně jako to učinila bulharská vojenská policie v případě pánů Angelova a Petkova (v cause *Natcheva proti Bulharsku*).

To jsou však už jen smutné ilustrace toho, jak se nejvyšší „lidskoprávní“ soudní instance EU dokázala elegantně „prohlat k pravdě“. Ještě stonásobně vážnější (a pro občana ČR krajně pobuřující!) však je, že byla na pomyslný kříž přibita a do nevábného hávu koncesovaných rasistů zahalena právě Česká republika, která se od té doby „díky“ tomuto hanebnému rozsudku stala doslova fackovacím panákem nejrůznějších sice zcela samozvaných, leč o to vlivnějších „ochránců“ práv Romů (nejnechtivějšími exhibicemi na téma diskriminace Romů se u nás v posledním roce prezentuje Amnesty International, na niž jsem byl nucen podat trestní oznámení – viz příloha č. 1).

Porovnejme si situaci našich rasově utlačovaných romských žáčků s úchvatnou svobodou, jíž se jejich vrstevníci těší ve Francii, zakládajícím to členu EU. Zde je totiž (cituji 1. náměstka ministryně školství, mládeže a tělovýchovy prof. S. Štecha) **„na 60% Romů negramotných a stát to řeší tak, že vysílá učitelské ‘misionáře’ do táborů parkovišť, existujících na okraji velkých měst, kteří tam vyhledávají děti školního věku, které nechodí do žádné školy, a snaží se jim poskytnout alespoň jakési základy vzdělání.“**

Aktuálně by se dala tato šokující informace pěkně ilustrovat slovy jednoho ředitele francouzské základní školy, který se před několika týdny při rozhovoru o vzdělávání Romů nedůvěřivě obrátil na ředitele naší školy s otázkou: „Cože – vy je něco UČÍTE???“

Skvělý komentář na dané téma nám ostatně svou odpovědí na otázku: „Je možné říct, že diskriminace Romů je celoevropský problém, nebo v Evropě existují státy, které se s tím umí vypořádat?“ poskytl výše zmíněný generální tajemník Amnesty International pan Salil Shetty: „Porovnat problém s jinými státy by mohlo být zajímavé, ale co byste tím dokázali? Chcete snad říct, že Francie romskou problematiku neřeší, a proto je v pořádku diskriminovat romské děti v Česku?“

Vskutku pozoruhodná ukázka čiročiré demagogie! Proč nenásledovala adekvátní reakce z úrovně vlády ČR ve smyslu: **„A jaké akce chystáte tedy proti Francii, která většinu svých romských občanů upírá jakékoliv vzdělání?“**

Velmi přesně (a z dnešního pohledu i doslova prorocky) vystihl ve svém disentaním stanovisku k Rozsudku podstatu celé této zvrácenosti soudce velkého senátu pan B. M. Zupančič:

„Jak to výslovně připouští většina soudců v § 198 a 205 rozsudku a nepřímou pak v jeho ostatních bodech, Česká republika je ve skutečnosti jediným smluvním státem, který se pustil do řešení konkrétních problémů, s nimiž se potýkají romské děti v oblasti vzdělání. Závěr Soudu, že Česká republika porušuje zásady boje proti diskriminaci, tak hraničí

s absurditou. Jinými slovy nikdy by k porušení Úmluvy nedošlo, kdyby stát zůstal v této věci nečinný.

Žádná politicky podložená argumentace nedokáže zastřít skutečnost, že Soud v projednávané věci posloužil k pozdějším účelům, které nijak nesouvisí se zvláštním vzděláváním romských dětí v České republice. Až budoucnost ukáže, jakému účelu tento precedens poslouží.“

Jakému účelu tento precedens již nyní slouží (a ještě nepochybně poslouží), vám zdokumentuji v následující kapitole. Nyní již jen pár závěrečných vět k samotnému Rozsudku:

Ze všeho výše uvedeného je více než zřejmé, že o vyznění Rozsudku bylo rozhodnuto dávno před jeho vynesením: od samého počátku byl totiž pojat ryze politicky, se zjevným cílem vytvořit za každou cenu diskriminační kauzu *par excellence* – „odůvodňování“ pracovalo výhradně s takovými „důkazy“, které měly diskriminaci potvrdit, zatímco důkazy, byť i by svědčili sebedůrazněji proti celé nesmyslné právní konstrukci údajně diskriminace, byly záměrně zcela potlačeny.

Za obět' tohoto „majstrštyku“ byl pak cíleně zvolen nový, méně vlivný člen EU, jemuž se dá „příšit“ kde co, a který se nedokáže bránit zdaleka tak účinně jako členské země starší a významnější. Není-li tohle čítanková ukázka zmanipulovaného procesu, pak už skutečně nevím, co by jí mělo být...

2. *Qui bono?*

Dne 13. listopadu loňského roku vydaly na webových stránkách Nadace Open Society Fund čtyři organizace jmenované níže společné prohlášení „Osm let po rozsudku D.H. musí dojít ke komplexní desegregaci škol“. Stojí v něm doslova:

„I přes v minulosti přijaté reformy jsou romské děti nadále nadreprezentovány ve školách a třídách pro žáky s lehkým mentálním postižením a segregovány do pouze romských škol a tříd. **Téma rušení vzdělávacího programu pro žáky s „lehkým mentálním postižením“ bude zásadně důležité pro zajištění inkluzivního vzdělávání. Amnesty International, Evropské centrum pro práva Romů, Nadace Open Society Fund Praha a Česká odborná společnost pro inkluzivní vzdělávání proto připomínají české vládě, že musí stát za svým závazkem **proměnit praktické školy v běžné školy a tímto zrušit vzdělávací program pro žáky s „lehkým mentálním postižením“.**“**

Pozoruhodná je již samotná míra stupidity citovaného vyjádření. Jestliže podle výše jmenovaných organizací drtivá většina romských dětí do základních škol praktických *nepatří*, jak jim tedy pomůže zrušení škol, v nichž již „z definice“ **nemají co dělat, resp. programu, podle kterého se nemají vzdělávat? A jak má pomoci těm Romům, kteří skutečně mentálně postižení jsou?** Nebo jsou snad Romové jediným etnikem na světě, kterému se výskyt mentálního postižení zázračně vyhýbá?

Opětovně je zde třeba zdůraznit, že Romové se do základních škol praktických (ZŠP) dostávají **teprve na základě výrazných a dlouhodobých neúspěchů v „běžných“ školách základních.** Z toho je dokonale zřejmé, že pokud je stále ještě nadproporční část romských žáků v ZŠP (což opravdu je), jde to právě jen na vrub nastavení **základního vzdělávání** plus jeho realizaci v základním školství, a nikoli nějaké segregaci – ZŠP zde figurují pouze jako svého druhu záchranná síť, a rozhodně nemají sebemenší pravomoc někde romské děti „lovit“!

Na dané téma jsem se pokoušel komunikovat jak s českou pobočkou Amnesty International, tak i s Nadací Open Society Fund. Z textu mailů uvádím jen klíčovou, v obou případech totožnou pasáž:

„Stejně jako je jisté, že zdaleka ne každý Rom je mentálně postižený, platí i teze opačná: **zdaleka ne každý mentálně postižený člověk je Rom**. Tuto notorietu zde uvádím proto, že i kdyby všichni Romové do jednoho přešli ze základních škol praktických do tzv. běžných „základek“ a byli zde vyučováni podle příslušného RVP, zbydou zde pořád ještě řádově tisíce dětí, jejichž mentální postižení je naprosto neoddiskutovatelné.“

Amnesty International mi „odpověděla“ jakýmiisi ideologickými slogany, z nichž bylo zřejmé, že si můj mail nikdo ani pořádně nepřečetl, mluvčí OSF paní Jitka Rabitsch Adamčíková mi stručně sdělila, že **výše citované vyjádření čtyř organizací skutečně představuje oficiální stanovisko OSF**.

To, nad čím bychom snad v tomto případě mohli mávnout rukou jako nad – jemně řečeno – příkladem popletenosti špatně informovaných diletantů, nabývá maximální vážnosti, jakmile si uvědomíme, že se ve skutečnosti jedná jen o pokračování dlouhodobého brutálního tlaku těchto (a dalších) nevládních organizací, abychom byli pod totálně nesmyslnou záminkou odstranění diskriminace Romů samotnou Evropskou komisí **donuceni fakticky zlikvidovat celý systém kvalifikovaného vzdělávání tisíců žáků s regulérním lehkým mentálním postižením**.

Jasný důkaz nalezneme např. v příloze č. 2. Jedná se o dokument „*Joint NGO Submission sent by the European Roma Rights Centre, Open Society Justice Initiative, Amnesty International, Česká odborná společnost pro inkluzivní vzdělávání (ČOSIV) and the League of Human Rights (Czech Republic) to the Council of Europe Execution of Judgments Department on the lack of implementation of the ECtHR judgment on D. H. and others v. Czech Republic, for appreciation by the Committee of Ministers in its December Human Rights Meeting, November 2012*“ (dokument DH-DD(2012)1137E).

V tomto útočně formulovaném podání horlí autoři nad tím, že v ČR nepřipustně „drhne“ nejenom zrušení všech základních škol praktických, ale dokonce i likvidace všech speciálních tříd v rámci běžných škol základních, a „Transfer Children from Practical to Mainstream Schools“! Což je mimochodem uspořádání, které nefunguje dokonce ani v těch nejvyspělejších zemích (Finsko, Švédsko, Dánsko), jejichž příkladem se MŠMT na každém kroku ohání! Pro pořádek dodávám, že regulérní speciální školy (nejen třídy!) pro žáky s mentálním postižením existují v hojném počtu v celé řadě dalších evropských zemí (kromě Dánska např. Rakousko a Německo) – o tom ale podrobněji v další části tohoto textu.

Velmi upřímný je v tomto punktu i výše dvakrát zmiňovaný generální tajemník Amnesty International Salil Shetty, který na dotaz: „**Takže je podle vás správné aby Evropská komise ted' proti České republice postupovala tvrdším způsobem?**“ odpovídá zcela bez skrupulí:

„Komise už přece zahájila řízení pro porušení povinnosti kvůli nesouladu s evropskou antidiskriminační legislativou, a my si myslíme, že je to správně. Tohle se ještě žádné zemi nestalo, je to pro Evropskou komisi bezprecedentní krok. A další kroky mohou být velmi vážné. Pokud věc postoupí k soudnímu dvoru Evropské unie, mohou Českou republiku čekat poměrně vysoké pokuty. A já si myslím, že je samozřejmě dobré, pokud je tu tlak zvenčí od Evropské komise, od Amnesty International a tak dále (...).“

Povšimněte si prosím konkrétně angažmá tzv. České odborné společnosti pro inkluzivní vzdělávání (v čem tento podivuhodný spolek disponuje nějakou odborností těžko říci – vzdělávání žáků s mentálním postižením to tedy rozhodně není). Jeho předsedkyně Mgr. Klára Laurenčíková sice jako „šéfka“ ČOSIV „po Evropě“ tvrdě požaduje likvidaci celého systému speciálního vzdělávání pro děti s lehkým mentálním postižením, z pozice poradkyně ministryně

K. Valachové se však bez mrknutí oka před veřejností svatouškovsky zadužuje, že základní školy praktické přece vůbec nikdo rušit nechce!

Máme zde tedy nezastřené výhrůžky nejen vysokých pokut ze strany EK, ale v poslední době dokonce i tlak na pozastavení možnosti čerpání stovek miliard z evropských fondů! Tato stupňovaná kampaň proti České republice, do které se ochotně, ba nadšeně zapojují nejen mezinárodní, ale i některé naše „neziskové“ organizace (jimž ovšem peníze ze státního rozpočtu nijak „nesmrdí“), je od počátku postavena na takové hromadě polopravd, cílených dezinformací, i bohapustých lží, že zde musím se vši vážností upozornit na znění ustanovení §§ 2 a 5 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky:

§ 2: „Zpravodajské služby jsou státní orgány pro získávání, shromažďování a vyhodnocování informací (dále jen „zabezpečování informací“) **důležitých pro ochranu ústavního zřízení, významných ekonomických zájmů**, bezpečnost a obranu České republiky.

§ 5, odst. 1 písm. d): „Bezpečnostní informační služba zabezpečuje informace o činnostech, jejichž důsledky mohou ohrozit bezpečnost nebo významné ekonomické zájmy České republiky,

§ 5, odst. 2: Úřad pro zahraniční styky a informace zabezpečuje informace mající původ v zahraničí, **důležité pro bezpečnost** a ochranu zahraničně politických a **ekonomických zájmů České republiky.**“

Hrozící ztráta stovek miliard že by snad nebyla „významným ekonomickým zájmem země“???

Proč se dosud česká vláda nepokusila účinně čelit silicím tlakům nejen ze strany vícekrát jmenovaných mezinárodních organizací, ale dokonce od zástupců států, reprezentovaných Výborem ministrů? Proč si namísto až masochistického přikyvování „antidiskriminačnímu“ nátlaku nejvyšších pater EU a horlivému vymýšlení opatření, jež kromě likvidace funkčního systému vzdělávání dětí se zdravotním postižením spolehlivě ještě zhorší situaci ve vzdělávání Romů, **nevyžádá důrazně komplexní informace o skutečné úrovni vzdělanosti Romů v ostatních zemích EU?**

Malá sázka: nechme vytvořit vědomostní testy na úrovni výstupů 7. ročníku našich základních škol praktických, a vyzvěme naše nelítostné zahraniční kritiky, aby jim podrobili vlastní romskou populaci ve věku 15 let. **O co se vsadíte, že to nezvládne ani 10% tanních Romů???**

Nadepsal-li jsem tento oddíl „Qui bono?“, musel jsem logicky prozkoumat i otázku, zda vůbec (a pokud ano, nakolik) se navyšující se procento romských žáků v běžných základních školách promítá do zlepšování jejich vzdělanostní úrovně. Celá ta antidiskriminační kruciáta, která nás může ve finále připravit o megačástky z fondů EU, se přece koná právě ve prospěch romských školáčků, nebo ne? V prosinci loňského roku jsem proto poslal na MŠMT následující dotazy podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím:

1. Kolik romských žáků studovalo, a kolik z nich úspěšně dokončilo v posledních pěti letech studium na gymnáziích a středních odborných školách (tedy kolik získalo maturitu).
2. Kolik romských žáků plnilo v posledních pěti letech povinnou školní docházku na běžných základních školách, a kolik z nich ukončilo povinnou školní docházku, aniž by získali základní vzdělání. U druhé skupiny uveďte, který ročník dokončili úspěšně.
3. Kolik romských studentů navštěvovalo (navštěvuje) v posledních pěti letech vysoké školy a kolik z nich získalo vysokoškolský titul (uveďte zvláště bakaláře a magistry).

Když jsem obdržel odpověď, dlouho jsem nemohl uvěřit vlastními očima. Ministerstvo mou žádost odmítlo s odůvodněním:

„Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nemůže žádosti o informace vyhovět, neboť požadované informace nemá k dispozici. Povinný subjekt shromažďuje mimo základních údajů již jen údaje o státním občanství žáků plnících povinnou školní docházku a studujících střední školy, resp. vysoké školy. Údaje o etnickém ani národnostním původu nejsou povinným subjektem shromažďovány a není tedy možné žadateli poskytnout požadované informace.“

Jinak řečeno: Česká vláda, a tím spíše všichni výše jmenovaní „ochránci práv Romů“, nemají „ani páru“ o tom, zda pouhé přerážení romských dětí ze základních praktických škol do běžných „základek“ přineslo jakýkoli (ať už pozitivní, nebo negativní) efekt! Bez jakékoli evidence můžeme akorát tak „předpokládat“, nebo ještě lépe vyhledat rovnou nejbližší kartářku.

Vzhledem k nepopíratelnému faktu, že převážná většina romských žáků skončila v základních školách praktických na základě vážného, vesměs dlouhodobého selhávání v „běžných“ školách základních, a na nepřiměřenosti objemu učiva základní školy se od Rozsudku pranic nezměnilo, je předpoklad celkového zhoršení výsledků těchto žáků dokonce pravděpodobnější – přinejmenším je však zcela legitimní.

Za těchto okolností je doufání paní ministryně Valachové, že se vše zázračnělepší přidělením dostatečného počtu asistentů romským žákům, doopravdy k popukání. Zkuste si představit nemocnici, kde nemalé procento pacientů není vůbec schopno požit produkty tamní kuchyně. Namísto toho, že byste sebestmálně změnilí jídelníček, přidělíte každému trucujícímu pacientovi asistenta, který mu bude tu šlichtu cpát do krku. Jaký asi bude výsledek?

Tedy si to shrňme: Romům případné zrušení základních škol praktických a nesmyslné „zahuštění“ jejich kurikula **nepomůže ani v nejmenším** (tím spíše, že do ZŠP podle názoru „ochránců“ jejich práv vůbec nepatří). Vlivné mezinárodní „lidskoprávní“ lobby však přesto mohutně tlačí na vládu, aby přesně tohle „kvůli odstranění diskriminace“ učinila. **Že by to v důsledku drtivě dopadlo na tisíce dětí s regulérním lehkým mentálním postižením, je jim dokonale „buřt“.**

A protože paní ministryně jako právnička dobře ví, že hned první věta prvního článku Listiny základních práv a svobod zní: **„Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech.“**, muselo jí být jasné, že by byť i jen hypotetické zlepšení situace jedněch (Romů) na úkor druhých (mentálně postižených) bylo protiústavní. Ale co s tím? Rozhodla se proto za účelem nažrání vlka obětovat pomyslnou kozu převelice opatrně: začala proto předstírat, že lehké mentální postižení je vlastně cosi jako rýmička, která se dá s pomocí asistentů s kapesníky na nudličky v rukách vykurýrovat, a nejvyšší blaho (= „nejlepší zájem“) takto postižených žáků spočívá v jejich individuálním nacpání do běžných tříd běžných základních škol. **Tedy přesně tam, odkud před časem s totálně zdevastovaným sebevědomím a nulovou motivací k dalšímu učení unikli!**

Nebo si snad lze vysvětlit jinak tu úžasnou náhodu, že se i ty nejextrémnější požadavky sdružených bojovníků za Vyšší Dobro jako přes kopírák shodují s tím, jak paní Valachová „nadyzajnovala“ tzv. společné vzdělávání právě pro tuto zdaleka nejpočetnější skupinu žáků se zdravotním postižením, kteří dosud navštěvují speciální školy? Paní ministryně však nijak nelenila, a začala veřejnost i média „krmit“ tvrzeními, nad nimiž odborník může jen tonout v bezdechém úžasu.

Než se k nim dostanu, přece jen se musím ještě jednou vrátit k Rozsudku, neboť některé nesmírně důležité otázky ještě nezazněly.

Především: kdo celou pozdější casu D. H. proti České republice od počátku inicioval, kdo posléze vše řídil, administroval, a především *financoval*? A že nešlo o žádné drobné! Vždyť jenom jediný ze zahraničních obhájců, ctihodný Lord Lester of Herne Hill, Q. C., „vyčíslil svou odměnu na 11 750 L (přibližně 17 000 €) za 45 hodin práce včetně DPH ve výši 1 750 L.“! (§ 218 Rozsudku) **Poznámka: podle kurzu libry v roce 2007 (40,617 Kč) činila požadovaná částka 548.329,50 Kč, což představuje vskutku lordskou hodinovou sazbu 12.181 Kč.**

ESLP mu v Rozsudku přiřknul jen zlomek požadované částky – kdopak asi doplatil zbytek? A co finanční nároky dalších zahraničních právníků? Mám snad uvěřit tomu, že si 18 romských absolventů zvláštních škol nejprve vyhledalo renomované právní kanceláře v USA a ve Velké Británii, posléze tam napsalo anglicky dlouhé pojednání, v němž zevrubně vyložilo podstatu problému, obstaralo a do angličtiny přeložilo veškeré podklady, a pak se ještě složilo na nepochybně více než bohatýrskou zálohu? Tak to bych ještě poprosil tu o Červené karkulce...

